

видно, дълбоко изъ земята идатъ нѣкакви пигменти, отъ които златистиятъ кремъкъ силно почернява и се разлага. Така поразложенъ, той се превръща на оформена черна жила до метъръ дебелина. Тази жила почва да напомня графита. Но никакъ не черни прѣститѣ. При това, колкото знамъ, научната теория за графита е, че той е продуктъ отъ най-архаични каменни вжглища, а не е разложенъ кремъкъ. . .

Петъръ спира удивенъ: сочи ми кжсъ отъ черната кремъчна жила, по която лъщи ивица отъ бѣла сърма. Да, металъ. Но не е ли пакъ разновидностъ отъ желѣзна руда?

Махваме ржка: обущарътъ не бива да пече млинки!

— Не разбираме отъ рудничарство, Петре: — да си гледаме географията.

Извиваме пакъ по коларския пжтъ. Азъ яхвамъ коня: ще слѣземъ на „Малкото врело“. Вървимъ по севернитѣ снишени на „Бегово бранище“. Рѣдка гора открива продълговата котловина, която е силно наведена на изтокъ, Движимъ се презъ сочни ливади, — очевидно, тукъ тече подпочвена вода. Тадѣва е била мѣстността „Горчивъ кладенецъ“. Петъръ разпитва говедари: то не било само название. а наистина имало и горчивъ изворъ. Сега, обаче, (срѣдата на августъ) този изворъ билъ пресъхналъ. Намираме изворътъ: типично планинско кладенче — между две плочи, съ трета прихлупка отгоре. Очевидно, тази вода се е употребявала за пиене. Прочее, тя не ще е съв-